

TAVENIEUWSJE

maart 2025

Carnaval in Duitsland

Door: Sander Meijer

Een aantal jaar geleden heeft de steelband meegedaan aan verschillende carnavalsoptochten in Duitsland, en het werd eigenlijk wel weer de hoogste tijd om weer een keer die kant op te gaan. Onze chauffeur van Lloret de Mar van bijna 20 jaar geleden regelt Nederlandse muziekgroepen voor heel veel Duitse optochten, dus hij mocht voor ons weer op zoek gaan. Pas 2 weken van te voren kregen we de uiteindelijke plaatsen door waar we mee zouden rijden. Vanwege de hoge eisen die tegenwoordig gesteld worden aan carnavalswagens, hadden we in de paar weken vooraf nog het een en ander verbouwd aan onze podiumwagen. Een extra reling rondom de kar tegen het ervan af vallen, en vaste standaarden voor de pannen.

Op zondagochtend 2 maart was het dan zo ver: om 7 uur verzamelen bij de kar in Blokland, alles aankoppelen en rijden maar. Ton Hoogenboom was onze chauffeur deze dagen, en hij had ook zijn vrouw Annet meegenomen. Ook Theo, de man van Els, wilde graag mee, maar helaas was hij ziek en moest afzeggen. Omdat we tegenwoordig ook 2 dames uit Apeldoorn bij de steelband hebben, ging Remon hen apart ophalen, en hadden we ergens halverwege op een parkeerplaats langs de snelweg afgesproken. Daar hebben we nog een bakkie koffie genomen, en toen we compleet waren zijn we verder gereden richting het Oosten.

De eerste optocht was in Nordhorn, net over de grens bij Oldenzaal. We waren ruimschoots op tijd, en we konden nog een mooie plek uitkiezen om de kar op te bouwen. Van de organisatie kregen we nog een krat frisdrank en een krat bier. En toen we klaar waren hebben we ons plekje in de stoet opgezocht. Om klokslag 11 over 1 ging de optocht van start, en het was een betrekkelijk korte route. Het ging uiteraard allemaal niet zo snel, dus we hebben uiteindelijk een dikke anderhalf uur gespeeld. Aan het einde van de route moest je zelf maar zien hoe je terug kwam, dus we hebben heel veel smalle straatjes gezien in Nordhorn. Het was in ieder geval wel een hele leuke optocht om mee te beginnen, konden we lekker inkomen. We hadden ook allemaal een pruik en/of hoedje en rare brillen op, want wij wilden ook wel een klein beetje verkleed zijn. Na het inklappen van de kar zijn we eerst op zoek gegaan naar een restaurant om te eten. Dit omdat het naar het hotel toe ook nog dik 2 uur rijden was, en Marguerite zou terug naar huis gaan, en dan kon zij er ook nog even gezellig bij zijn. Uiteindelijk zijn we in een restaurant nog net in Nederland gaan eten, en dat was helemaal prima. Daarna ging Marguerite dus terug naar Mijdrecht, en is de rest in colonne naar Willich gereden, waar ons hotel stond. Onderweg nog even moeite gehad om ergens te kunnen tanken, maar toch netjes aangekomen bij het hotel. Daar de kamers verdeeld, en werd de kamer van Conny en Jolanda nog gebombardeerd tot drinkhok. We hebben daar nog heel gezellig een uurtje vertoefd en zijn toen naar bed gegaan.

De volgende dag eerst gezamenlijk ontbeten, en daarna naar Krefeld gereden voor onze tweede optocht. Op een heel groot terrein konden we de kar opbouwen en de andere auto's parkeren. We waren weer 1 van de eersten, en van lieverlee kwamen er steeds meer grote karren. Om 11 over 12 ging de optocht van start, en meteen bij het verlaten van het terrein stond het bomvol met publiek. Het was een behoorlijk lange tocht, waar we ons lijstje wel 4 keer gespeeld hebben, wat neer komt op zo'n 3 en een half uur. Het was bijna overal wel vol met mensen langs de kant, en achter de optocht aan reden ze van de opruimingsploegen om alle bende weer weg te halen.

Na de optocht zijn we eerst weer naar het hotel gegaan, en daar gekeken of we ergens konden gaan eten. Dat bleek een dorp verder te kunnen, dus na een belletje die kant op gegaan en bij een Griek terecht gekomen. We hebben echt vreselijk gelachen daar, en ook onwijs goed gegeten. Ook Marguerite kwam weer naar Duitsland, en die hebben we opgepikt op het station daar. Daarna nog even een afzakkertje bij Conny en Jolanda op de kamer, en weer naar bed.

De laatste dag moesten we vroeg op, half 7 aan het ontbijt. We moesten naar Mönchengladbach en dat is zo'n grote optocht dat er hele strikte regels waren waar we ons aan moesten houden. Met 6 man mochten we met de kar door de keuring heen, de anderen moesten naar een sporthal 6km verderop. En toen begon het wachten. En wachten. En tussendoor nog meer wachten. De kar was al om 9 uur gekeurd, en pas tegen half 1 gingen we rijden naar het startpunt. Daar moesten dan ook alle mensen die op de karren moesten ook heen lopen, en dan ook nog de loopgroepen tussenin. Het was wel heel goed geregeld, en omdat wij kar 40a waren, was het al bijna 2 uur voordat wij eindelijk aan de optocht begonnen. Ook hier stond heel veel publiek langs de kant van de weg. De route was wel behoorlijk heuvelachtig, dat maakte het voor Ton wel wat moeilijker om steeds rustig op te trekken zonder dat wij omvielen. Omdat de dag er voor een aanslag was gepleegd bij een andere carnavalsoptocht hing er toch een beetje een raar sfeertje in de stad. We zagen wel overal afzettingen en heel veel zwaar bewapende politie. Aan het einde van de route moest iedereen weer van de karren af, maar net voordat we daar waren verloren we een wiel van de kar. Dus even paniek, maar gelukkig konden we alle materialen nog terugvinden en het wiel er weer onder zetten. Na afloop moesten we ons ook nog even verantwoorden bij de politie. Na het inklappen van de kar, en het opruimen van de instrumenten hebben we nog gezocht naar een restaurant om onze tournee af te sluiten. Dat lukte en ook daar hebben we het heel gezellig gehad en prima gegeten. Daarna reed Remon een aparte route via Apeldoorn om de dames weer thuis te brengen, en ook Koos en Marguerite werden netjes naar Mijdrecht gereden. De anderen reden gezamenlijk naar Nieuwveen, waar de karren weer werden geparkeerd en we moe maar voldaan naar ons eigen bedje konden gaan.

Al met al weer 3 mooie dagen, en we hebben voor volgend jaar de optochten al weer voor het uitzkiezen!

Open Podium

Door: Sander Meijer

Op zondag 9 maart was het weer zo ver: het jaarlijkse Open Podium van Tavenu. Er waren maar liefst 15 optredens, en er waren ook nog 2 verrassingen tussendoor, maar daar later meer over.

Om 1 uur begon het programma. De optredens werden aan elkaar gepraat door Leo, met zo nu en dan een woordje van voorzitter Koos tussendoor. Alle optredens werden ook nog van commentaar voorzien door Marcel, de slagwerkinstructeur van VIOS uit Mijdrecht.

Leo verzorgde zelf de aftrap met een groepje blazers. Samen met Gineke, Gerda, Arrianne en Renzo speelden ze 2 nummers, te weten Il Silenzio en de Woonboot. De volgorde van de nummers was niet bij iedereen duidelijk, dus er ging even wat mis. Of hoorde dat bij de act?

Na dit optreden volgde er een meneer uit Bloemendaal, die zich had aangemeld voor het Open Podium. Hij was op reis naar Baarn om daar ook wat muziek te gaan spelen op zijn gitaar, maar wilde graag een muzikale tussenstop in De Kwakel maken. Hij had hele verhalen over zijn zelfgeschreven nummers, ook dat hij ze had uitgebracht in boekvorm, maar dat het tot nu toe niet echt vlot verkocht. Het optreden duurde wel iets aan de lange kant, en dat hielp beslist niet mee om in het dorpshuis wel wat boeken te verkopen.

Daarna was het de beurt aan Tygo, een slagwerklerling. Hij had een kort maar krachtig optreden en zorgde voor weer wat leven in de zaal. Hij kreeg ook leuk commentaar van Marcel, en we hopen dat hij lekker door blijft trommelen en de komende jaren een vaste waarde zal zijn voor Tavenu.

Vervolgens kwamen de vrouwen van de steelband op het podium. De twee nieuwste dames deden nog niet mee, maar het is wel duidelijk dat de vrouwen in de meerderheid zijn bij de steelband. Maar liefst 6 dames stonden in cowboykledij op het podium en zij deden een country-line-dance. Het verkeerde nummer werd ingestart, maar dat bracht de dames niet in verwarring en dansten vol overgave op het goede nummer.

Rein, die de slagwerkers les geeft, moest vanwege een operatie verstek laten gaan met meespelen, en daarom viel Sander voor hem in. Samen met Jan, Koos en Monica speelden zij een stuk op trom, grote trom, timtoms en bongo's. Ze waren het alleen niet zo eens wie op welk instrument moest spelen, want er werd volop gewisseld.

Hierna kwamen Thea en Editha het podium op met hun alt saxofoon. Zij speelden het nummer Miserlou en dat klonk prima.

Het volgende optreden was van Conny en de Rekels, bestaande uit (je raadt het al) Conny, Sander en Jan. Ze speelden op de steeldrums een medley van wat carnavalsliedjes. De stemming in de zaal kwam er goed in, want er werd volop meegeklapt.

Voor de pauze was er ook nog een djembé groep die lekker trommelden. De groep stond onder leiding van Edwin Oud, en hij had wat leerlingen bij zich.

Toch was het nog even geen pauze. Er kwam namelijk een verrassingsoptreden. Jan is namelijk 60 jaar lid van Tavenu, en hij werd even in het zonnetje gezet. En hoe kan dat nou beter dan met een optreden van zijn 3 zoons, die niet meer bij Tavenu zitten, maar wel jarenlang getrommeld hebben. Zij hadden een ietwat moeilijk stuk uit de kast gekregen, en na een avondje flink oefenen en moed indrinken brachten zij samen met een mystery-guest het nummer Cardiff ten gehore. Vader Jan zat er maar wat trots naar te kijken in de zaal. Na het optreden hield Koos een woordje en kreeg hij een oorkonde en speldje, en een bloemetje.

Fijne vakantie allemaal. Eerste repetitie is op dinsdag 30 augustus.

Na de pauze gingen we gewoon door met de volgende verrassing. Leo en Lettie werden namelijk ook gehuldigd. Leo voor 50 jaar lidmaatschap, en Lettie 60 jaar. De aanwezigen van het orkest hadden het favoriete nummer van Lettie gespeeld, en na een woordje van Koos en de benodigde oorkondes en speldjes, nam ook Rinus nog even de microfoon ter hande en overhandigde het tweetal nog 2 mooie tekeningen.

Daarna was het dan toch echt de hoogste tijd om verder te gaan met het programma. Mauro en Ravi speelden samen met hun vader Robin. Ze speelden op de saxofoon en piano. Ze speelden 2 nummers, en het was echt een genot om naar te luisteren. Later zou ook moeder Stefanie nog acte de presence geven, want zij speelt bij de steelband.

Hierna was er weer een familie-optreden: opa Koos met zijn kleinzoon Milan. Het nummer wat ze speelden heet Aan tafel, en bestond uit verschillende soorten manieren van slaan met de hand/elleboog op de tafel waaraan ze zaten. En ook nog een gedeelte met bestek en borden.

Het optreden wat daarna op de planning stond was erg vaag, want er stond Brigitte bij De Kwakel en dan gespeeld op steelpannen. Het bleek de vriendin van Claudia en Sylvia te zijn, die een act als Brigitte Kaandorp deed. Erg grappig! En ze kreeg ook medewerking van de twee dames uit Apeldoorn. En Annelies van der Pies zullen we vast nog veel zingen.

Vervolgens kregen we een zangeres te horen, Joki. Ze praatte haar 3 nummers erg leuk aan elkaar, en ze had ook tijdens het zingen erg veel interactie met het publiek.

Hierna werd er even wat slagwerk op het podium neergezet. Remon op drums, Koos op de pauken en Marguerite op de marimba. Zij speelden het nummer Drum Bun, en dat klonk ook prima.

Daarna was de beurt aan de kersverse secretaris van Tavenu, Gineke. Samen met begeleider Jos op gitaar speelde zij 2 nummers op trompet, en daarna de gitarist ook nog een solo.

En als afsluiter kwam de loopsteelband voor het podium staan. Voor Stefanie was het de eerste keer dat zij voor publiek optrad, en ze begon het eerste nummer Benito ook alleen. Daarna kwamen ook nog Bella ciao en Limbo Italiano.

Na de afsluitende woorden van Koos en commentator Marcel speelde de steelband ook nog even La Coucaracha.

Het was al met al weer een geslaagde middag, met aardig wat publiek in de zaal. We hebben veel verschillende dingen gezien en gehoord, dus de afwisseling was helemaal prima.

De Verrassing van Tavenu

Door : Claudia en Sylvia

Zondag was het dan eindelijk zover: ons eerste open podium van Tavenu! We waren allemaal een beetje zenuwachtig, maar toch heel enthousiast. Al maanden hadden we erover gepraat en toen de dag aanbrak, hadden we beloofd dat we niets zouden doen. Maar dat was een leugen. Thuis waren we stiekem bezig met een plan – iets grappigs, iets onverwachts, iets waar de steelband niets van wist.

We hadden zo'n plezier met onze geheime voorbereidingen, en onze fantasieën over wat we zouden doen, deden ons telkens in lachen uitbarsten. We wisten dat het een verrassing zou worden, maar zo enthousiast als het publiek reageerde hadden we niet kunnen bedenken.

Toen we de dag van het open podium daar was, kwamen we het programma tegen. Mensen fluisterden tegen elkaar: "He, Brigitte bij de kwakel en steeldrum... Zou dat een verrassing zijn voor Jan, of is dat die vrouw die altijd zo vals zingt?" Het was moeilijk om niet in lachen uit te barsten, maar we hielden ons in. Onze geheime missie moest geheim blijven!

Het was geweldig om te zien hoe veelzijdig de optredens waren. En vooral de verrassing voor Jan, al 60 jaar lid. Zijn zonen zetten een mooi stuk neer. We zagen Jan genieten omringt met de hele familie die ook spontaan de zaal binnen kwamen. Verder had elk optreden zijn eigen stijl, van dans tot muziek, en zelfs een stukje poëzie. Maar de extra twist die de dag nam: er was iemand (de jury) die 'kritisch en leuk' commentaar gaf. Het was een soort kers op de taart, dat deze dag nog specialer maakte.

Toen het eindelijk onze beurt was, gebeurde iets wat we niet hadden verwacht. Niemand had door dat Yvon, die zo vrolijk over het podium liep, eigenlijk Brigitte Kaandorp was! En toen Yvon ons uit het publiek haalden voor een optreden, was de verrassing compleet. Niemand had verwacht dat we zouden meedoen. Na afloop vroegen mensen zich af: "Vonden jullie het niet spannend dat jullie zomaar uit het publiek werden gehaald?" Maar we konden alleen maar lachen. Het was helemaal niet spannend, het was juist ontzettend leuk!

De dag eindigde op de allerleukste manier: een steeldrum-sessie met zijn allen. We speelden in een magische harmonie en de muziek vulde de lucht, iedereen swingde mee met onze tropische klanken. De sfeer was zo gezellig en ontspannen. Alles was mogelijk, en alles mocht.

Toen we naar huis gingen, voelde het alsof de magie van Tavenu ons nog steeds omhulde. We konden niet wachten tot volgend jaar. Wat een heerlijke dag was het geweest. Dank jullie wel, "Tavenu" voor deze prachtige ervaring. We kunnen nu al niet wachten om er volgend jaar weer bij te zijn.

